

Bemærkninger til lovforslaget

Fradragsretten omfatter udgifter til bistand såvel ved opgørelse af den skattepligtige indkomst og udfyldelse af selvangivelse som udgifter afholdt i forbindelse med skatteansættelse, skatteligning og skatteopkrævning.

Der henvises til, at de omhandlede udgifter blev anset for fradragsberettigede, indtil fradragsretten for personlige skatter ophørte i 1967. Ved administrativ afgørelse blev det statueret, at fradragsretten for bistandsudgifterne derefter bortfaldt sammen med ophævelse af fradragsretten for personlige skatter.

Den administrative opgørelse forekommer ikke hensigtsmæssig ud fra et retssikkerhedssynspunkt, og det skal anføres, at bl. a. folketingets ombudsmand – i pressen (Berlingske Tidende den 17. maj 1980) og i en redegørelse i anledning af en klage over, at landsskatteretten have nægtet fradragsret for udgifter afholdt til advokatbistand i en skattesag, der blev afgjort ved domstolene (skatte- og afgiftsudvalget, alm. del – bilag 120 (1979–80, 2. samling)) – har udtalt sin tvivl om den administrative afgørelses rigtighed.

Ombudsmanden siger i sin redegørelse:

»Det er klart, at med skattefradragsrettens ophævelse (ved lov nr. 452 af 8. december 1967) fra og med skatteåret 1968–69 bortfaldt denne formelle begrundelse for at anerkende fradragsret for udgifter til advokat- og revisorbistand i sager vedrørende opgørelsen af skattetilsvaret.

Det må imidlertid forekomme mig at være med tvivlsom berettigelse, når bortfaldet af denne formelle begrundelse er tillagt den betydning, at fradragsret for udgifter til advokat- og revisorbistand i sager vedrørende opgørelsen af skattetilsvaret er anset for ophævet.

For det første er det efter min mening ikke udelukket (fortsat) at fortolke statskattelovens § 6, stk. 1, litra a, således at der er fradragsret for de omtalte advokatudgifter m. v., jfr. mine bemærkninger ovenfor side 18.

For det andet forekommer det mig klart, at de reale hensyn/rimelighedsbetragtninger, der taler for den omtalte fradragsret, har ganske samme

vægt efter skattefradragsrettens ophævelse. Det bemærkes herved, at det må forekomme mig forståeligt, at det er vanskeligt for skatteydere at acceptere den nu praktiserede ordning, hvorefter de generelt er afskåret fra at få fradrag for deres udgifter til advokat- eller revisorbistand i skattesager. Og jeg må på linje med bl. a. Advokatsamfundet og forskellige tidsskriftsartikler finde, at ordningen indebærer visse klare betænkeligheder ud fra retssikkerhedshensyn (kan motivere en tilbageholdenhed med at rejse begrundede sager; kan medføre reelt tab ved at føre en sag, selv om denne vindes).

For det tredje er der ikke i forarbejderne til lov nr. 452 af 8. december 1967, hvorved skattefradragsretten blev ophævet, grundlag for den antagelse, at der samtidig tilsigtedes en ændring på her omtalte punkt. Så vidt jeg kan se, er forholdet således det, at der alene på grundlag af bortfaldet af den ovenfor omtalte formelle begrundelse for fradragsret med hensyn til advokatudgifter m. v. er tilvejebragt en ny løsning af spørgsmålet herom, uanset at dette spørgsmål slet ikke har været fremlagt til lovgivningspolitisk løsning, og uanset at spørgsmålet tilsigter en selvstændig vurdering«.

Der skal endvidere henvises til, at statskattedirektoratet i en udtalelse af 25. september 1979 til ministeriet for skatter og afgifter, skattedepartementet, i anledning af en henvendelse fra Foreningen af Statsautoriserede Revisorer og Advokatsamfundet (skatte- og afgiftsudvalget, alm. del – bilag 61) bemærker, at man intet finder at indvende mod den foreslåede fradragsret, og anfører, at fradragsretten vil indebære en administrativ lettelse, fordi ligningsmyndighederne så undgår at foretage et skøn mellem en fradragsberettiget og en ikke fradragsberettiget andel af bistandsudgifterne. Det skal i forlængelse deraf også anføres, at fradragsrettens indførelse derfor i højere grad end den nuværende retstilstand vil være egnet til at sidestille lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende for så vidt angår fradrag for bistandsudgifter.

Venstres principielle opfattelse er fortsat, at der bør være fradragsret for udgifter i alle arter af sager til varetagelse af den enkelte borgers rettig-